

Natasha Al-Hariris 8. marts-tale

Taler

Natasha Al-Hariri
Projektchef hos TrygFonden

Dato

8. marts 2024

Sted

VEGA, København

Omstændigheder

Talen blev holdt ved KVINFO's 8. marts-arrangement.

Det har været svært at finde ordene til talen i år. Jeg har skrevet og slettet, og skrevet og slettet. Hvilken balance er den rigtige, mellem fejring af de rettigheder vi og dem før os har kæmpet for og opnået – og kampen for dem vi endnu kæmper for? Balancen mellem de kampe vi kæmper herhjemme i Danmark og de kampe der kæmpes ude i verden? Balancen mellem de individuelle kampe vi tager hver især – i vores hjem, på vores arbejde, i systemet og på gaden. Og de kampe som vi kæmper kollektivt.

Jeg er en kvinde, som nægter at abonnere på ideen om, at kampe skal kæmpes og vindes alene. Og det gør jeg ikke, fordi jeg abonnerer på den kvindekamp der tror på, at ingen kvinder er frie og lige, før alle kvinder er frie og lige. Og det betyder ikke, at vi ikke skal kæmpe flere (mange!) kampe på én gang. Det skal vi. Men det betyder, at vi er forpligtede til at se ud over vores egen næsetip og erkende, at patriarkatet tager sig ud på mange måder.

Patriarkat er overalt. Og jo tidligere og hurtigere vi erkender dét, jo hurtigere kan vi smadre det. For smadres, det skal det jo.

Men jeg synes også det har været svært at finde ordene til talen i år, fordi det jo ikke er et ligetil rum at være i, det her. Jeg kan ikke tælle hvor ofte jeg har været til KVINFO's 8. marts arrangementer, og jeg har sågar stået på scenen her før. Tak for at invitere mig igen, KVINFO.

Men i år er anderledes.

Jeg bærer palæstinensisk blod i mine årer, og mine – vores – palæstinensiske søstre gennemgår et levende mareridt. De fejrer ikke kvindekamp i dag. Derfor

er det også helt umuligt og utænkeligt for mig, at tale om andet end om palæstinensiske kvinders liv.

Min afdøde farmor levede i Haifa, Palæstina, med sin mand og to små børn frem mod Nakbaen i 1948, hvor staten Israel blev oprettet. Nakba – som på dansk betyder katastrofen – er betegnelsen på den begivenhed hvor omkring 750.000 palæstinensere blev fordrevet fra deres hjem og land efter oprettelsen af staten Israel, og ødelæggelsen af op mod 500 palæstinensiske byer.

Min farmor, farfar og deres to små børn vandrede mod nord, som så mange andre, og krydsede grænsen til Libanon. De havde kun pakket de mest nødvendige ting. Sammen med nøglen til deres hjem i Haifa. Siden levede de forskellige steder i Beirut, og slog sig siden ned i Bourj Al-Barajneh flygtningelejren i Beirut. Borgerkrigen i Libanon brød ud, min farfar gik bort, og med Israels invasion var det ikke længere sikkert at blive. Min farmor pakkede sine ting nok engang og flygtede for anden gang i sit liv, denne gang til Syrien. Her levede hun i en palæstinensisk flygtningelejr i Damaskus, indtil krigen i Syrien brød ud i 2010, og hun måtte flygte for 3.gang i sit liv. Denne gang tilbage til Libanon, hvor hun gik bort 7 år senere.

Min farmors historie er ikke unik, og jeg kender desværre ikke detaljerne i hendes kvindeliv. Men jeg ved, at det har krævet ustyrligt meget mod, styrke og standhaftighed for hende at overleve og leve. Selvom hun aldrig fik sit hjem i Haifa at se igen, så findes nøglen til hjemmet stadig. Den er et symbol på ikke kun hendes fordrivelse, traumer og længsel - men også på hendes arv. Det er en arv jeg bærer med lige dele stor sorg og stor ære.

Det er en arv og en ære, som jeg deler med mange. Men den er også et åbent sår.

Siden oktober er mere end 30.000 mennesker i Gaza blevet dræbt i israelske angreb. Af dem er mere end 9000 kvinder. Mellem 1000 og 2000 kvinder er fortsat under murbrokkerne. 63 kvinder bliver dræbt hver dag, hvoraf 37 af dem er mødre.

63 kvinder bliver dræbt hver dag.

37 af dem er mødre.

50.000 estimeres at være gravide i Gaza lige nu, men 5000 kvinder forventes at føde indenfor den næste måned. Mange af dem er underernærede, som resten af befolkningen.

Hvis de er så heldige at kunne holde på fosteret terminen ud, så kan de se frem til en fødsel under kummerlige forhold. Ingen smertestillende, knap nok mulighed for at komme på hospitalet, og hvis de får brug for et kejsersnit – så bliver det uden bedøvelse. Kejsersnit uden bedøvelse.

Jeg ved ikke hvor mange herinde der har fået kejsersnit. Jeg har selv fået to. Og bare tanken om at jeg ville være nødt til at gennemgå så voldsomt et indgreb uden smertestillende giver mig lyst til at krølle mig helt sammen. Det er hverdag for kvinderne i Gaza. En hverdag man ikke kan ønske for selv sin værste fjende.

Så hvorfor accepterer vi de palæstinensiske kvinders menneskeskabte skæbne?

Nogle gange bliver jeg i tvivl om resten af verden ser de samme billeder og videoer fra Gaza, som jeg gør. Om de hører den grædende lille pige der identificerer sin afdøde mor fordi hun kunne genkende hendes hår. Om de hører de barnløse mødres skrig, der efter årevis af fertilitetsbehandling er nødt til at begrave deres døde børn. Om de forstår, at der nu dør børn i Gaza hver dag af underernæring og sult? Om de ser de små piger der nu er nødt til at tage vare på resten af deres søskende, fordi mere end 17.000 børn i Gaza nu er forældreløse?

Man plejer at sige, at krigens første offer er sandheden. Jeg vil vove at påstå, at det er kvinden. Det første og det sidste offer – er altid kvinden. Kvinden som tages til gidsel. Kvinden som udsættes for overgreb. Kvinden som pakker resterne af et hjem ned. Kvinden som holder sammen på resterne af en familie. Kvinden som opretholder et minimum af liv, kultur og samfund.

Den palæstinensiske kvinde er for mig symbolet på mod, vedholdenhed, styrke og omsorg. Selvom den palæstinensiske kvinde betaler det største offer under besættelsen, formår hun stadig at være drivkraften bag forandring og håb i palæstinensiske samfund. Og når vi når så langt, så vil den palæstinensiske kvinde være den bærende kraft i genopbyggelsen af Gaza. Vi er nødt til at bevare håbet. Kvinden er for mig et billede på det håb.

Kan vi stå her i dag og sige at vi har gjort hvad vi kunne for at beskytte

palæstinensiske kvinder? Sandheden er, at det kan ingen af os. Nogle mere end andre. Men i bund og grund, ingen af os. Jeg har stillet mig selv spørgsmålet: Hvilken forskel gør denne tale? Jeg ved det ikke. Måske ingen.

Men jeg ved at vi ikke kan se stiltiende til. Og vi kan ikke gaslighte de palæstinensiske kvinder længere.

Jeg – og vi – er vidner. Og vidner er forpligtede til at fortælle hvad de har set. Det her er hvad jeg har set.

Og jeg kalder på kollektiv kamp for palæstinensiske kvinders ret til et liv i frihed.

Det her var en ubehagelig tale. Men jeg vil ikke undskylde for at ødelægge den gode stemning. Verden brænder, og alle må gøre hvad de kan, for at stoppe det.

Jeg vil gerne slutte min tale med et uddrag af et digt af en palæstinensisk, feministisk digter. Hun hed Fadwa Tuqan, og blev født i Nablus Palæstina i 1917, og gik bort i 2003. Det er oversat fra arabisk til engelsk, og nu til dansk, og lyder sådan her:

Min søster, vores land har et bankende hjerte. Det stopper aldrig med at slå, og det udholder det uudholdelige.

Det holder på hemmelighederne fra bakker og livmodere. Dette land, hvor både pigge og palmer spirer, er også landet der giver liv til frihedskæmpere.

Dette land, min søster, er en kvinde.

God kamp. Våbenhvile nu. Frit Palæstina.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale, Nomineret til Årets Danske Tale 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/natasha-al-hariris-8-marts-tale>